

"Preguem pels pastors que es troben al final de les seves vides"

Dc, 19/10/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts 18 d'octubre de 2016*

"Sol, mendicant, víctima de l'acarnissament. Però el gran Pau és aquell qui ha escoltat la veu del Senyor, la crida del Senyor! Aquell qui ha anat d'un cantó a l'altre, que ha patit tantes coses i tantes proves per causa de la predicació de l'Evangelí, que ha fet entendre els Apòstols que el Senyor volia que fins i tots els no creients entressin a l'Església, el gran Pau que a la pregària ha estat elevat fins el Setè Cel i ha sentit coses que cap altre havia sentit abans: el gran Pau, allà, en aquella petita estança d'una casa, aquí a Roma, esperant que acabés la lluita interior de l'Església entre les dues parts, entre la rigidesa dels partidaris del judaisme i els deixebles fidels a ell. D'aquesta manera acaba la vida de Pau, immers en la desolació: no en el ressentiment i en l'amargor, sinó en la desolació interior".

Així també va passar a Pere i al gran Joan Baptista, que «a la cel·la, sol, angoixat» fa anar els seus deixebles a demanar a Jesús si era ell el Messies i va acabar amb el cap tallat «pel caprici d'una ballarina i la venjança d'una adúltera». Així va succeir a Maximilià Kolbe, «que havia fet un moviment apostòlic arreu del món i altres grans coses» i va morir a la cel·la d'un camp d'extermini. L'apòstol quan és fidel no espera cap altra fi que la de Jesús. Però el Senyor hi roman a prop, «no l'abandona i en ell troba la seva força» Així morí Pau. «Aquesta és la llei de l'Evangelí: si la llavor del gra no mor no dona fruit». Després ve la resurrecció. Un teòleg dels primers segles deia que la sang dels màrtirs és la llavor dels cristians:

«Morir així com a màrtirs, com a testimonis de Jesús és la llavor que mor i proporciona el fruit i reomple la terra de nous cristians. Quan el pastor viu així no pateix d'amargor: pot ser que es trobi desolat, però té la certesa que el Senyor és a prop seu. Però quan el pastor, a la seva vida, està pendent d'altres coses que no siguin els fidels –i és al costat del poder, dels diners, dels negocis, al costat de tantes coses– finalment no es trobarà sol, potser fins i tot hi seran els néts, que esperaran que mori per veure què se'n poden endur.

"Quan jo vaig a fer una visita a la casa de repòs dels sacerdots més vells", ha conclòs el papa Francesc, "hi trobo tants d'aquests que han donat la vida pels fidels. I són allà, malalts, immobilitzats, asseguts a la cadira de rodes, però en canvi amb un gran somriure". 'Va bé, Senyor; va bé, Senyor' per què senten el Senyor molt a prop seu. Amb aquells ulls brillants que tenen i pregunten: «Com va l'església? Com va la diòcesi? Com van les vocacions?. Fins a la fi, per què son pares, per què han donat la vida pels altres. Tornem a Pau. Sol, mendicant, víctima d'acarnissament, abandonat per tots, menys pel seu Senyor Jesús: «Tant sols el Senyor ha romàs amb mi!». I el Bon pastor, el pastor ha de tenir aquesta seguretat: si va per la via de Jesús, el Senyor serà amb ell fins al final. Preguem pels pastors que es troben al final de les seves vides i que esperen que el Senyor els porti amb ells. I preguem per què el Senyor els doni la força, el consol i la seguretat que, per molt que se sentin malalts i sols, el Senyor és amb ells, al seu

costat. Que el Senyor els doni força.

Traducció: Mònica Mor —Catalunya Religió